

A templomos gyülekezet

Lassan a hivatalos merevség is oldódott. Időnként a szószéken is szolgáltam. Szalontán régi hagyománya volt az evangélium hirdetésének. Kecskeméthy Istvánék C.E. szövetségi munkájának gyümölcsei még mindig hatékonyan formálták a gyülekezet életét. Inkább az öregek ápolták a szent református örökséget. A nevezetes szalontai „templomos gyülekezet” még mindig létezett. Mit jelent ez? Voltak olyan férfiak és asszonyok, akik a vasárnap délelőtti istentisztelet után még összegyűltek utóbeszélgetésre az egyházi iskola valamelyik termében: énekeltek, imádkoztak és elmélyültek a templomban hallott igében. A gyülekezet sóját jelentette ez a közösség. Egy-egy bölcs parasztember vezette az együttlétet, olyan mély hagyomány szerint e gyülekezetben, hogy senki sem emelhetett rájuk kezét, és botorul nem szektázhatta le őket. A közösségnek volt gondja a betegek látogatására, a szegények megsegítésére és a gyászolók vigasztalására is. Szalonta jó néhány áldott életű, az ígét bölcsen szóló parasztprofétával ajándékozta meg az egyházat. Az én fiatalkoromban még éltek néhányan ezek közül. Az egyetemes papság ilyen értelmű megélésére van szükség a mi egyházunkban ma is.

Főnököm megengedte, hogy az egyház tanácstermében bibliaórára gyűljünk össze. A terem zsúfolásig megtelt. Jöttek az éhesek, a szabadulásra vágyók. Ám ahol az evangélium szól, ott nemcsak a gyülekezet, de az ördög sem alszik. Egy este Péter első levele alapján a bennünket körüljáró ordító oroszlánról szólt az ige. (1Pt 5,8) Egy megszállott fiatalasszony beleordított az igehirdetésbe: „Ne higgyétek, félrevezet benneteket, hamis próféta, nincs ördög!” Mindenki megghült a vér. Kíváncsian néztek reám, mi lesz most? Csendben maradtam. Kiabálása után, mintha mi sem történt volna, folytattam az igehirdetést. A támadás felfokozta az ige erejét. Mindenki megtudta, mennyire igazat írt Péter. Az ige Krisztus győzelmét hirdette, Júda oroszlánjának győzelmét a sötétség oroszlánja felett.

Másnap ez az asszony lakásunkban keresett fel. Vonzotta

őt a szeretet. Beszélgetni kezdtünk. Egy váratlan pillanatban felugrott az ágyra, és teljes erejéből ordítani kezdett. Egyetlen értelmes szó sem jött ki a száján. Mintha a pokol mélységéből törtek volna elő az artikulálatlan hangok: egy megkínzott lélek szabadulni vágyása. Átöleltem a lábait. Egész testében remegett, míg végül lecsendesedett, mint egy lejárt sziréna. Míg ő ordított, mi imádkoztunk. Ettől kezdve nem állt ellene az evangéliumnak, mindenben engedelmeskedett, s vállalta a gyógykezelést is. Bizonyosak vagyunk abban, hogy Jézus nem vetette el: ha valaki befogad titeket, engem fogad be. (Mt 10,40)

Egy idő után szűknek bizonyult a tanácsterem is. A biblia-órák számára elkértük a templomot. Főnököm nem állt ellent. Sőt! Minden kedd és péntek este evangelizációs szolgálatokat engedett. Ezekre az alkalmakra ő maga is eljár, amikor teendői engedték. Feltűnt egy idő után: nem a lelkipásztorok úgynevezett mózesszékében, hanem a presbiterek székében ült. Erre a helycserére kérdés nélkül ő maga adta meg a választ, amikor egy igehirdetés után így szólt hozzám:

– Eddig úgy hallgattalak, mint egy rendőrnnyomozó. Kerestem, miben foghatlak meg, miféle eretnek tanokat hirdetsz. Mi az, ami ellentmond a hitvallásainknak, mivel izgatsz az egyház ellen. Az esperes ilyen vádleveleket küldött ellened. Előbb én is gyanakodtam, végül beláttam, hogy a vádak alaptalanok. A tiszta református tanítást hallom tőled. Isten áldjon meg beneteket ebben a munkában! A mi népünknek erre az evangéliumra van szüksége.